

Alfredo De Gregorio (55) geldt al jaren als een van onze allerbeste architecten. Hij drukt zijn stempel op het Vlaamse, stedelijke landschap, en doet dat op zijn manier: die van de beheerste passie. 'Een goede architect houdt zich niet bezig met het optrekken van zijn ego. Hij maakt gebouwen waar mensen graag in wonen, werken en aan voorbij wandelen'. Een portret van deze Italiaanse mijnwerkerszoon die zich zonet een kasteel in Tongeren kocht waar hij de door hem zo bewonderde kunstenaar Koen Vanmechelen ruimte kan geven. Over steden als wezens met een ziel, de levenslessen van *la mamma* en vooral zijn afkeer voor glazen gladheid: 'Iets is pas mooi, als het de sporen van leven én dood in zich draagt'.

TOPARCHITECT Alfredo. De Gregorio

BOUWT AAN DROOMKASTEEL MET KUNSTENAAR KOEN VANMECHELEN

A man in a dark blazer and light shirt stands on a large, weathered tree stump in a lush forest. He is looking upwards with a slight smile. The background is filled with tall, dense green trees under a bright sky.

‘Een
gebouw
moet
geboren
worden:
langzaam
maar,
zeker’

Met Koen Vanmechelen.
'Raskippen staan voor hokjesdenken, design.
De bastaardkippen van Koen staan
voor samenhang, het echte leven'

**'ALLES IS MET
ELKAAR
VERSTRENGELD'**

Alfredo De Gregorio is in de wolken. Hij heeft zopas een prachtig oud kasteel in Piringen bij Tongeren gekocht, en zijn hoofd is constant bezig met het inrichten en ontwerpen. 'Er zijn mensen die opzien tegen verbouwingen. Ik niet. Ik leef me erin uit!' Het kasteel - deels 18de- en deels 19de- eeuws - ligt midden het glooiende landschap van Haspengouw, en is langs alle kanten omringd door fruitbomen. In het weidse park aan de voorkant bloeien en groeien ook allerhande in- en uitheemse boomsoorten. Sommige bomen - 'Zie je die tulpenboom, en die beuk, en die sequoia daar?' - zijn meer dan tweehonderd jaar oud, en er zitten enkele zeldzame exemplaren tussen. Jammer genoeg heeft de vorige eigenares haar domein niet bepaald respectvol onderhouden. Alfredo De Gregorio: 'Verscheidene bomen zijn ziek, ik heb ze door een boomchirurg laten onderzoeken, en die heeft er enkele heel serieus onder handen moeten nemen. Vooraan staat een enorme, eeuwenoude beuk die het waarschijnlijk niet zal halen. We hebben de stam met wikkels ingepakt, en alles in het werk gesteld om hem te redden, maar het zal kantje boord zijn. Vorige week heeft de storm weer enkele van zijn takken afgerukt. Daar heb ik dus hartpijn van. Dat een stokoude boom door pure verwaarlozing misschien zal moeten sterven. Je rukt delen die al eeuwenlang met elkaar verweven zijn niet zomaar uit elkaar. Dat is een van de basisprincipes waarop mijn hele architectuurfilosofie is gebaseerd: alles is met elkaar verstrengeld. Wie die samenhang tussen afzonderlijke elementen uit het oog verliest, of er achteloos mee omspringt, is verkeerd bezig.'

**'STER-
ARCHITECTEN
ONTWERPEN
ARROGANT'**

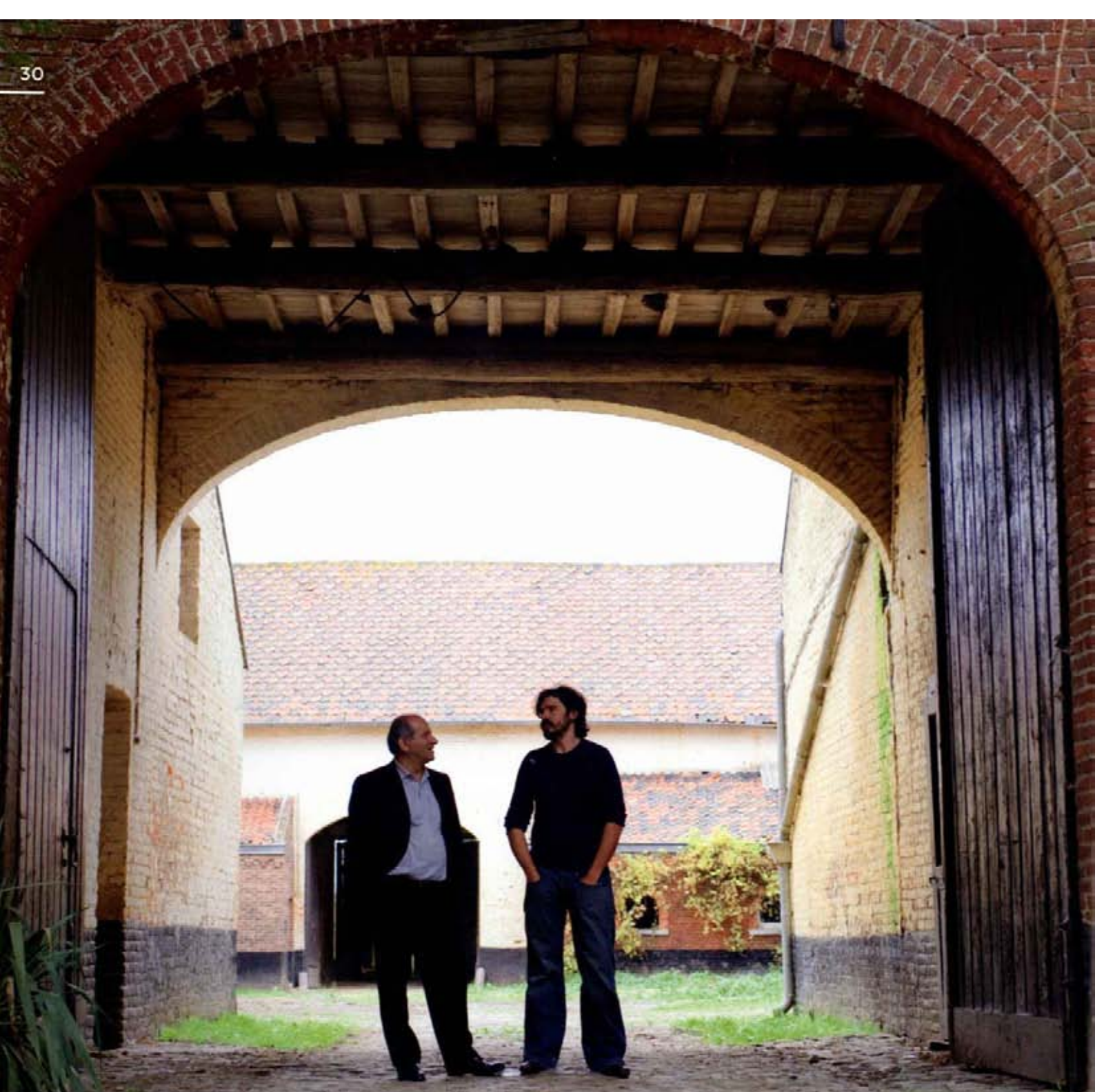
'Mijn verzet tegen de dictatuur van het beeld past in deze context. Onze samenleving is niet gediend met architecten die meer om zichzelf dan om de leefwereld bekommerd zijn. En er zijn er veel. Plus: ze hebben op verschillende vlakken een gigantische invloed op onze samenleving. Kijk naar het Antwerpse Justitiepaleis dat Richard Rogers heeft neergezet. Er staat een Rogers, veel meer dan dat er een Justitiepaleis staat. Idem met de architectuur van halfgoden als Frank Gehry (Guggenheimmuseum in Bilbao, Museum voor Hedendaagse Kunst in Herford), Rem Koolhaas (Guggenheimmuseum in Las Vegas) en zo kan ik nog wel even doorgaan. Hun ontwerpen zijn dikwijls alleen maar arrogant. Sterarchitecten van hun allures ontwerpen in de eerste plaats om de buitenkant, niet om de binnenkant. Ze maken een afdruk van hun eigen theatrale ego, en vragen er een gigantisch kapitaal voor. Sterker: ze vinden die duizelingwekkende budgetten vanzelfsprekend. Internationale architectuurwedstrijden worden altijd de eenzelfde hippe ontwerpers gewonnen. Waarom? Omdat ze allemaal hetzelfde doen. Ze weten hoe ze moeten imponeren. Ze beheersen de technieken van de marketing. Een van de gevolgen van deze situatie is dat al deze grote namen zich in hun ontwerpen niet eens meer onderscheiden. Het leidt uiteindelijk tot een gelijksoortige sterarchitectuur. Dat is de paradox: ze schieten hun doel, uniek willen zijn, gewoon voorbij. Als de gevolgen van hun werkwijze niet zo ingrijpend waren, zou ik ze grappig kunnen vinden. Ik kan daar niet aan meedoen. Ik bedoel: technisch gezien, met dezelfde budgetten, denk ik dat ons bureau kan wat zij kunnen. Maar ik krijg het gewoon niet over mijn hart.'

**'EEN STAD IS EEN
LEVEND WEZEN
MET EEN ZIEL'**

'Ik vind dat een architect zich de moeite moet getroosten om zich in te leven in de omgeving waarin het gebouw neergeplant zal worden. Idealiter ontstaat architectuur zelfs op een organische wijze. Dat kan niet altijd, dat weet ik. Maar je hoort wel de poging te doen, en het bewustzijn te hebben dat een project niet uit het niets wordt geboren, maar uit de omgeving zelf. Een vrouw baart een kind nadat het negen maanden in haar buik is gegroeid. Zo vind ik dat ook een gebouw geboren moet worden: langzaam maar zeker. En vooral: duurzamer en van een hoger, diepgaander niveau. Slowfood heeft aandacht voor de kwaliteit van traagheid, kleinschaligheid en ambacht in de voeding. Ik zou willen pleiten voor slowdesign. Een goede ontwerper probeert de ander te begrijpen. Zodat hij of zij weet welke ingrepen voor optimale resultaten zorgen. Voor mij is architectuur een manier om de bestaande identiteit van een stad of een wijk op discrete en deemoedige wijze te verstevigen, te ondersteunen. Architectuur die het wezenlijke karakter van een gebied ingrijpend verandert en aantast, overschat zichzelf, en onderschat de mensen en de geschiedenis. Een dorp, een wijk of een stad is een levend wezen. Dat levend wezen is al eeuwenlang in evolutie. Het heeft niet één leven, maar talloze levens na en op en over elkaar. Het heeft een ziel waarmee men omzichtig dient om te gaan.'

**'IK HEB GRAAG DAT
MENSEN AAN MIJN
LICHAAM ZITTEN'**

Alfredo De Gregorio baant zich een weg over de plassen rondom zijn kasteel. Ondertussen praat hij onophoudelijk. Over de dode bomen waarvan hij het hout heeft laten verhakselen om er de wandelpaden mee te bedekken. Over het park dat hij, in samenwerking met tuinarchitect Wirtz, harmonieus probeert aan te leggen. 'We zijn op zoek naar een variant van de rododendron. Rododendron is een prachtige struik, maar hij groeit niet in leemgrond en ik wil in bepaalde stukken in het bos graag een 'groenmassief' dat bloemen geeft.' Over welk onderwerp de succesvolle architect ook debiteert, altijd klinkt zijn stem even gedreven. 'Ja, dit kasteel was zeker liefde op het eerste gezicht. Maar natuurlijk heb ik dit domein niet in een vlaag van verstandsverbijstering gekocht. De aankoop is meer een gevolg van een gelukkige samenloop van omstandigheden, laat het me zo stellen. Ik was al een tijdje op zoek naar een domein waar ik een wellnesshotel kon onderbrengen. Ik ben nogal een wellnessfanaat. Ik heb graag dat mensen aan mijn lichaam zitten. Massages. Stoombaden. Een lekkere duik in een goed verwarmd zwembad. Een sauna. Ik hou daarvan. En zoals dat wel vaker gaat, leidde het ene naar het ander. Het toeval wil dat een van mijn trouwste werknemers, Tensy, al een tijdje rondliep met het idee om haar pensioengeluk in een chambre d'hôtes in Frankrijk te zoeken. Ik begrijp haar droom, maar ik wil haar liever niet bij ons weg. En eigenlijk wil zij ook heel graag blijven. En dus zal Tensy in de toren van het kasteel wonen en zich tegelijkertijd bezig houden met de drie luxueuze chambres d'hôtes en het kleine wellnesscenter. Die chambres d'hôtes zullen in het hoofdgebouw van het kasteel worden ondergebracht. Wij gelukkig. En Tensy ook. Daarnaast - ik bedoel naast mijn wellnessdroom en Tensy's verlangen naar haar eigen chambres d'hôtes - zocht ik ook al enige tijd naar een nieuw kantoor. De Gregorio & Partners is nu ondergebracht in een prachtig kantoor in ▶

De Gregorio's leven in sneltreinvaart

Alfredo De Gregorio (1953) studeert in 1976 af aan de K.U. Leuven voor burgerlijk ingenieur architect. Zijn specialisatie spreekt al boekdelen: monumentenzorg en ruimtelijke ordening. Meteen daarna gaat hij als zelfstandig architect aan de slag. In 1981 richt hij met interieurarchitect Victor Simoni een eigen architectenbureau (De Gregorio & Simoni) op. In die fameuze jaren na '68 passeerde iedereen in Hasselt langs de cafés van Steve Stevaert. Begin '80 startten De Gregorio en Stevaert cultuurcafé Het Magazijn, dé place to be op dat moment. Noël Slangen, Dré Steemans (alias Felice), e.a. zijn er allemaal actief geweest. In 1988

gaan Simoni en De Gregorio uit elkaar, en wordt De Gregorio & Partners geboren. Al van in het begin verzet De Gregorio zich tegen sterarchitectuur. In 2003 neemt hij filosoof Johan Sanctorum in dienst, hetgeen resulteert in zijn boek 'Passione urbana', waarin dat verzet op boeiende en botsende wijze uit de doeken wordt gedaan. Ook het daaropvolgende, dunne maar veelzeggende boekje 'architettura povera' geeft De Gregorio's visie over de beheerste passie weer. Toch lees je De Gregorio's visie op wat architectuur hoort te zijn, het beste af uit zijn ontwerpen. Voorbeelden daarvan zijn het project Barbarahof aan de Leuvense

Dijle, nog in Leuven de Philipssite (die hij samen met Aldo Rossi ontwierp), het masterplan van de mijnsite van Winterslag, de groene boulevard en de kanaalkades in Hasselt, het Gallo-Romeins museum in Tongeren. Het mijnwerkersverleden heeft voor de Limburgse architect een extra betekenis. De Gregorio's vader was mijnwerker. De familie woonde eerst in 'de barakken' van het mijnwerkerswezen (een vluchtelingenkamp van na W.O.II) en daarna 'op de cité'. Een hele weg tot aan de opgeknapt Gelatinesfabriek waar zijn kantoor nu is ondergebracht, en kasteel Borghof in Tongeren waar hij volgend jaar heen trekt.

Hasselt, maar we huren die ruimte al jarenlang. Het werd tijd voor een eigen pand. Bovendien betaal ik me in die gehuurde kantoren blauw aan energie. Een energie- en milieuvriendelijker alternatief - en dit kasteel wordt een duurzaam project - was dus ook meer dan welkom. En dan last but not least is er Koen Vanmechelen.'

**'HOE KOEN
VANMECHELEN NAAR
DE WERELD
KIJKT, DAT
BEWONDER IK'**

'Ik werkte al samen met Koen Vanmechelen, hij had een atelier in een van de grote ruimtes van het architectenbureau. Koen is een groot kunstenaar, van internationale renomme. Hij zoekt door middel van eindeloze kruising van verschillende zuivere rassen, naar de ultieme kosmopolitische bastaardkip. Zijn kippen staan uiteraard symbool voor de mens. Koen denkt, zoals wij, evolutief. Rondt fascinerend. Toen hij met het idee kwam om een link te leggen met wetenschap via genetisch onderzoek door niemand minder dan prof. Jean-Jacques Cassiman, was ik direct mee. Samen met nog een vijftal mensen hebben we dan de stichting 'Cosmopolitan Chicken Research Project', kortweg CCRP genaamd, opgericht. De stichting heeft middelen bijeengebracht voor het eerste onderzoeksjaar. Topgeneticus Cassiman zal onderzoek verrichten naar het genoom van de kip. Dat is natuurlijk fantastisch: die zoektocht naar een kip die alle (design)grenzen overschrijdt, en die per definitie de multi-culturaliteit in zich draagt. Een raskip staat voor hokjesdenken, design. De bastaardkip staat voor samenhang, het echte leven. Ik ben bijzonder geïntrigeerd in Vanmechelen's werk. En ik heb een grote bewondering voor hoe hij naar de wereld kijkt, en hoe hij wetenschap en kunst aan elkaar koppelt.

Niet alleen de stichting vindt een onderkomen in het kasteel. Ook Koen, die in Hechtel woont, gaat met zijn atelier mee naar Piringen. De tiendenschuur van dit kasteel - daar waar vroeger de accijnzen op de oogst werden opgeslagen - leent zich daar uitstekend toe. Ook het Cosmogolem-project van Vanmechelen zal ondergebracht worden in het CCRP. De Cosmogolem is een enorme houten reus die er op het eerste gezicht heel stoer uitziet. Dat is de buitenkant. Binnenin gebeurt er iets anders. En het is die veelbewogen, mysterieuze en invulbare binnenkant van de reus die maakt dat hij voor kinderen-innood in heel de wereld, van Managua tot Mumbai, een welkom 'instrument' geworden is. Vanmechelen werkt voor dit golemproject samen met kinderpsychiater Peter Adriaenssens, die ook directeur is van het vertrouwenscentrum voor Kindermishandeling in Leuven. De steun aan dat sociaal maatschappelijke project vind ik even belangrijk als het wetenschappelijke luik.

Als alles volgens plan verloopt zitten wij hier volgend jaar met ons architectenbureau, woont Tensy in de kasteeltoren, kan ze prat gaan op drie mooie chambres d'hôtes, bevindt zich rechts van het kasteel een klein maar fraai wellnesscenter, en kan Koen Vanmechelen in de tiendenschuur rustig aan zijn kippenprojecten werken. En daar bovenop is er een tentoonstellingsruimte van maar liefst vijf hectare groot. Ik wil maar zeggen: ik moest dit Kasteel Borghof wel kopen!

**'IK HOU VAN
MOOIE VERHALEN'**

'Ik weet niet hoe het komt dat ik ben wie ik ben. Het moet in me hebben gezeten. Mijn achtergrond is dezelfde als die van vele Italianen in

'Iedereen kent slowfood. Nu is het tijd voor slowdesign'

Limburg. Ik ben het kind van gastarbeiders. Mijn ouders zijn in de jaren vijftig van Calabrië naar België verhuisd. De steenkoolmijnen konden vreemde arbeiders toen nog goed gebruiken. Mijn moeder heeft me altijd gezegd dat ik in Italië ben verwekt, en in België ben geboren. Ik weet niet of haar berekeningen kloppen, maar ik hou van mooie verhalen, en daarom alleen al heb ik de neiging haar te geloven (lacht).

Ik ben de vierde oudste, we waren thuis met tien kinderen. Pas achteraf heb ik beseft dat er een groot geluk schuilging in het feit dat ik de vierde op rij was. Mijn oudere broers en zus hebben, om financiële redenen, geen universitaire studies kunnen volgen. Zij moesten zo snel mogelijk mee helpen in het gezin. Ik kon als eerste van de familie naar de universiteit. Ik mocht voor ingenieur-architect gaan studeren. Die ingenieurstudies lagen voor de hand: ik bleek gezegend met een wiskundeknobbel, pas daarna was er de interesse in architectuur.

Iedereen van ons gezin heeft studies gedaan. Dat hebben we aan onze moeder te danken. Mijn vader gaf er de voorkeur aan dat we na de middelbare school zo snel mogelijk geld zouden verdienen. Hij wilde dat we gingen werken. Mijn moeder niet. Die stond erop dat we een diploma op zak hadden. Ik ben er zeker van dat de volharding waarmee ze voor onze toekomst vocht, te maken heeft met haar eigen achtergrond. Als oudste van een groot gezin heeft ze al heel vroeg de school moeten verlaten. Om niet te zeggen dat ze amper naar school is geweest. Dat ze nauwelijks kan lezen of schrijven heeft haar ertoe aangezet om van ons 'gecultiveerde' kinderen te maken. Weet je dat mijn moeder tot op de dag van vandaag, ze is 86, het Nederlands nog niet goed beheerst? En weet je waarom ik dit wil benadrukken? Omdat het beleid in verband met inburgering aan de essentie lijkt voorbij te gaan. Men denkt dat de kennis van de taal van het land waarin je woont, een cruciale rol speelt in de integratie. Ik heb daar toch mijn twijfels over. Mijn vader, die in 1982 overleden is, sprak behoorlijk Nederlands. Maar hij wilde, tot op zijn laatste dag, naar Italië terugkeren.'

**'TAAL IS NIET
DE ULTIEME
VOORWAARDE
VOOR INTEGRATIE'**

'Toen mijn moeder in de jaren vijftig de grens naar België overstak, zei zij, en niet mijn vader, vastbesloten: 'We zijn hier en we blijven hier'. Ze heeft haar leven en dat van ons naar die overtuiging ingericht. En het is deze overtuiging, die klik in het hoofd, die volgens mij aan de basis ligt van elke geslaagde integratie. Mijn moeder was, ondanks haar gebrekkige kennis van het Nederlands, beter geïntegreerd dan mijn vader. Inburgering is veel meer dan het beheersen van een taal. Ik zie dat trouwens vandaag overduidelijk op onze bouwerven. Zo'n hedendaagse bouwwerf is niets anders dan een toren van Babel. Tientallen nationaliteiten werken er samen aan een groot project. Al deze verschillende nationaliteiten en culturen, Polen, Portugezen, Turken, ►

Italianen, Russen, Hongaren, Marokkanen, communiceren niet met elkaar in een enkele taal. En toch verstaan ze elkaar. Dat komt omdat de enige taal die er op de werf toe doet, die van het werk is. Die van: 'We zijn hier, en we gaan ons uiterste best doen'. Een allochtoon die de handen uit de mouwen steekt en geen woord Nederlands spreekt, maakt deel uit van de ploeg en is geïntegreerd. Een allochtoon die goed Nederlands spreekt, maar slecht presteert, zal in geen enkele ploeg ingeburgerd raken. Pas op. Ik wil niet zeggen dat de kennis van het Nederlands onbelangrijk is. Uiteraard heeft iedereen baat bij enige mondigheid, en een betere talenkennis vergroot de professionele mogelijkheden. Maar zeggen dat taal een ultieme voorwaarde voor integratie is, is slechts een deel van de waarheid. Het gaat veel meer om het hoofd, en om de bereidheid om de klik te maken.'

**'IK VERTROUW
DE ANDER TOT
HET TEGENDEEL
IS BEWEZEN'**

opgevoed. Met dat sterke vertrouwen in wie we zijn, en in waar we voor staan. Als kind konden we, dankzij dat vertrouwen van mijn moeder, op veel vrijheid rekenen, maar er was geen haar op ons hoofd

'Mijn moeder heeft me nog een adagium meegegeven dat ik tot op de dag van vandaag huldig: 'Ik vertrouw de ander tot het tegendeel is bewezen'. Zo zijn we allemaal

Schoonheid die troost biedt

De kunst van het gewone. 'Gebouwen die als vanzelf uit hun natuurlijke biotoop lijken te ontstaan, in plaats van achter een tekentafel, of op de computer. Het is erg moeilijk om hier een bepaald gebouw of zelfs maar een foto voor te vinden. Maar ik zou zeggen dat bijna heel Italië in aanmerking komt. En flinke delen van Spanje en Portugal.'

Vrouwelijkheid. 'Teveel testosteron - de obsessie voor beeld, marketingdenken - is ongezond. Ik hou van de leefbaarheid van een stad. Van geborgenheid, sluiptwegen, binnenpleintjes met een bank, een bank onder een boom.'

Rome. 'De ultieme stad. Romeinen gaan op een heel vanzelfsprekende manier om met hun patrimonium. Er is respect, geen verering. Rome is geen Bokrijk. Rome leeft!'

Rhetorica. 'Ik heb verschillende gedachtewisselingen tussen Aldo Rossi en Louis Tobback meegemaakt. Dat was de schoonheid ten top. Beiden klassiek geschoold. Beiden met een enorm rhetorisch vermogen. Die discussies waren academische zittingen waarin de hele Europese geschiedenis aan bod kwam.'

Architettura non si fotografa, si viva

'Architectuur dient niet om te fotograferen, maar om in te leven. Hoe gepassioneerder ik bezig ben met architectuur, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat architectuur naar bescheidenheid en zelfs naar onzichtbaarheid moet neigen.'

dat eraan dacht om dat vertrouwen op welke manier dan ook te beschamen. Zo zit ik nog steeds in elkaar. Ik heb een volwassen zoon, en hij is vanuit datzelfde principe opgevoed. Hetzelfde geldt voor mijn personeel. Idem voor opdrachtgevers. Ik weet dat werken-in-vertrouwen in onze complexe maatschappij zeldzaam wordt, maar het bestaat nog, hier en daar. Ik herinner me een heel duidelijk, specifiek geval. Ik werkte aan de Philipssite in Leuven, samen met mijn vriend en een van de grootste architecten ooit, Aldo Rossi. Tijdens de bouw van dat project overlijdt Aldo Rossi. Louis Tobback, die toen de opdrachtgever was en bovendien erg goed met Rossi kon opschieten, riep me bij zich. Hij zei: 'We hebben een probleem, Rossi is overleden, wat doen we?' Ik antwoordde dat er in de wereld niemand rondliep die Rossi kon vervangen. Tobback beaamde dat. 'Wat doen we dan?', vroeg hij. 'Ik doe het liever niet alleen zelf. Maar misschien kunnen we het architectenteam van Rossi inschakelen', antwoordde ik voorzichtig. Dat was een kantelmoment. Als ik egoïstisch voor mezelf had gekozen, had ik zeker zijn vertrouwen verloren. 'Afgesproken', antwoordde Tobback, 'en je beseft toch dat nu jouw verantwoordelijkheid enorm groot is geworden?'. Na mijn bevestigend antwoord, was voor hem de zaak afgehandeld. Hij deed dus exact hetzelfde als mijn moeder: hij schonk me zijn vertrouwen en legde het gewicht van de verantwoordelijkheid bij mij. Terecht, want tot op vandaag doe ik mijn uiterste best om dat vertrouwen niet te beschamen.'

**'CREATIVITEIT HEEFT
ALLES MET PURE
CONCENTRATIE
TE MAKEN'**

'Ik geloof echt in slowdesign. In de finesse die eigen is aan ons vak. Op ons kantoor zijn we met drie die nog aan de tekentafel schetsen en tekenen. Alle anderen werken met de computer. Aan de verdiensten en mogelijkheden van computerontwerpen twijfel ik niet. Maar ik denk er serieus over om op het bureau weer meer met de hand te laten tekenen. Wat rechtstreeks van de pols en het potlood op papier gezet worden, is anders dan wat via een computer tot stand komt. Daar ben ik zeker van. Tussen een ontwerper en een computerscherm staat altijd een hindernis: de technologie. Ik denk dat technologie zelden bevorderlijk is voor een creatief proces. Creativiteit heeft alles met pure concentratie te maken. En als je al een deel van je concentratie aan de kennis van computerprogramma's en -systemen moet besteden, moet het resultaat dat bekopen. Ik vind het interessant en relevant om na te gaan of je potlood je niet tot een andere gedachtegang dwingt dan je klavier. Of uit je hand andere ontwerpen worden geboren. Wie met de hand tekent, dwingt zichzelf bijvoorbeeld om zijn uiterste best te doen. Om naar je hoogste niveau te gaan. Waarom? Omdat lijnen uitgummen een hels karwei is. Ik denk ook dat mijn voorkeur voor potlood en papier te maken heeft met mijn verlangen naar vlees en bloed. Ik wil dat gebouwen leven en verouderen. Ik hou van ontwerpen die patine opbouwen. Iets is pas mooi, als het de sporen van leven én dood in zich draagt. Daarom maak ik geen gladde, glazen architectuur. Omdat op glas geen emotie kleef. Omdat de tijd er geen vat op heeft. Imperfectie is trouwens aantrekkelijker dan perfectie, omdat het de potentie van liefde in zich draagt. Welke vrouwen zijn de mooiste? Toch zij die, precies omdat ze van vlees en bloed zijn, er niet perfect willen uitzien?' ■

Koen Vanmechelen: 'Het KIEKEN zijn wij.'

KOEN VANMECHELEN

Koen Vanmechelen (1965) is een van de weinige Belgische kunstenaars die ook internationaal op grote waardering kunnen rekenen. Hij maakt al zolang hij zich kan herinneren beelden, tekeningen,

schilderijen, glasconstructies en installaties. Vanmechelen is niet bang voor toenadering tot andere disciplines: zijn gedurfde uitstapen naar de wetenschap, de ethiek en de filosofie zijn dan ook niet ongezien voorbij gegaan. Zijn bekendste project is The Cosmopolitan Chicken Project: een poging om door eindeloze kruisingen uiteindelijk tot de ultieme bastaardkip te komen. Dit meerjarig kweekproject, dat begon met de kruising tussen een Mechelse koekoek en een Poulet de Bresse, is nog niet ten einde. De kippen zijn aan hun tiende generatie toe. Enige tijd geleden is de vonk overgeslagen op topgeneticus Jean-Jacques Cassiman: hij gaat onderzoek doen naar het genoom van de kip. De kip is een metafoor. Een tweepotig toonbeeld van 'verhuiselijking'. Maar de kip staat ook voor globalisering. Voor genetische manipulatie. Voor biodiversiteit. Voor contacten tussen verschillende nationaliteiten. Vanmechelen: 'Het kieken zijn wij.'

